

Halott madár

Az árok poros ravatalán fekszik,
Haragos végzete ily módon akarta,
Oklével szálltába ütte le, s most,
Bószájú dongók zokognak rajta.

Befagyott élet-tükrök a szemei,
Zöld legyek fészülködnek benne,
Komor jegenyék állják körül,
Vállukon mintha nyászfátyol lenne.

Apró gyertyák a fűszálak,
Hegyükön csillogó harmatok égnak,
Egy akác susog lágyszavú altatót,
Rádobja árnyát szemfedőnek.

Tetemén millió lárva fúrja sírját,
Vézna csontjáról húsát leszedik,
Az atomok titokzatos útján,
Új étellel a légbé emelik.

Majd megindulnak vele a légbé,
Időkön korokon, tengereken át,
Fénylő szárnyakon röpülnek köröszkül,
A halál vaspántos fekete kapuját

Egy szűzhöz

Irigylem a hajad fekete fonatát,
Mi buján melleden bünöz,
Lágyan babrálja rózsás bimbóid
Mi nem ért még alkotó-tűzhöz.

Még nem érintett láng. mi perzsel,
Szívedbe még nem szűrt tövist a bú.
Egy darab ég vagy, mely nem tudja,
Mi az öröm, vagy mi a szomorú.

Olyan vagy mint a halott-szépség,
Inkább könnyez, mint csodál a szem,
Méztelen virág, üres távol,
Arany-lakat a kongó termeken.

Majd ha tudod, hogy mi a bánat,
Hogy a csalódás még nem halál,
Hogy minden ellentét, mi van,
Egymásból jön s egymásba talál,

Akkor az anyaság máglyájára lépsz,
Hogy odaadd szízi tested a létnek,
Nem hordod tovább magadban a halált
Dicsőült arccal dísze leszel a földnek,

Akkor szeretnék hajad lenni,
Puha, selymes, fenyő-illatú,
Hogy átfoghatnám drága tested,
Mint nyakad, most a fonat-koszorú.